

Muitas vērtības noteikšanai nepieciešamie dokumenti

Muitas vērtība ir nodokļa bāze, līdz ar to pareizs muitas vērtības aprēķins ietekmē gan kopējo valsts gala maksājumu Eiropas Savienības un nacionālajā budžetā. Tā, piemēram, Piemēram, likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 2.panta astotā daļa nosaka, ka: „(8) Preču importa darījumos ar nodokli apliekamajā vērtībā iekļauj importēto preču muitas vērtību, preču transporta pakalpojuma vērtību no Eiropas Savienības robežas līdz preču saņēmējam (vai preču pārvadājuma pavaddokumentos norādītajai pirmajai preču pārkraušanas vietai Latvijas Republikas muitas teritorijā), aprēķināto muitas nodokli, aprēķināto akcīzes nodokli, citus aprēķinātos nodokļus un nodevas, ja to paredz konkrētie normatīvie akti, izņemot pievienotās vērtības nodokli, kā arī iekļauj šā likuma 7.panta pirmās daļas 2.punktā minēto pakalpojumu vērtību, ja tā nav iekļauta muitas vērtībā.” Attiecīgas izmaiņas šo maksājumu apjomā līdz nes iespējamās nodokļu un nodevu piemērošanu reglamentējošos normatīvajos aktos noteiktās sankcijas par nodokļu bāzes nepamatotu samazināšanu vai palielināšanu, kā arī muitas parāda galvojuma apjoma svārstības.

Prakse rāda, ka gan uzņēmēji, gan muitas iestāžu amatpersonas, nosakot precēm muitas vērtību, aprēķinot nodokļu maksājumus un veicot pārbaudes vēl jo projām mēdz kļūdoties, nepareizi interpretējot ne tikai normatīvo aktu prasības, bet arī līdz galam neizprotot līdzšinējo Latvijas Republikas tiesu praksi, kas saistīta ar muitas vērtības noteikšanu. Lai arī personai, kura iesniedz muitas deklarāciju un, atsevišķos gadījumos, arī muitas vērtības deklarāciju ir pienākums pierādīt muitas vērtības noteikšanas pareizību, muitas iestādes arī var pieprasīt tikai ļoti konkrētus faktus apstiprinošus vai noliedzošus dokumentus un tie ne vienmēr būs noformēti atbilstoši attiecīgajiem nacionālajiem noteikumiem. Tāpēc ir ļoti būtiski jau sākotnēji salikt uzsvarus uz atsevišķiem jautājumiem, kuriem uzmanība jāpievērš abām iesaistītajām pusēm.

Gadījumos, kad jānosaka muitas vērtība, attiecībā uz ievestajām precēm sniegtai muitas deklarācijai pievieno deklarāciju ar datiem, kas saistīti ar muitas vērtību (muitas vērtības deklarāciju). Šo deklarāciju sagatavo uz speciālas veidlapas. Muitas vērtības deklarāciju var sastādīt tikai Eiropas Savienībā reģistrēta persona un kuras rīcībā ir visa nepieciešamā informācija. Muitas vērtības deklarācija ir pārskats, kurā deklarētājs sniedz ievesto preču muitas vērtības noteikšanai vajadzīgo informāciju. Tāpat kā citas muitas iesniegtās deklarācijas vai pārskati muitas vērtības deklarācijā ietvertā informācija, iespējams, būs jāpamato ar pierādījumiem. Muitas vērtības deklarācijai parasti pievieno zināmus dokumentus (piemēram, rēķinus), kas apliecina deklarētās ziņas. Tomēr, ja nepietiek ar vajadzīgo dokumentāro vai cita veida informāciju, ar ko pamato muitas vērtības deklarācijā norādītās ziņas, muitai ir tiesības pieprasīt deklarētājam uzrādīt papildu ziņas vai informāciju.

Ar muitas vērtību saistīto ziņu deklarāciju noformē uz veidlapas, kura ir noteikta Komisijas 1993.gada 2.jūlija Regulā (EEK) Nr.2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 28.un 29.pielikumā. Tomēr ziņu deklarēšanai muitas vērtības noteikšanas nolūkā vienmēr nav jāizmanto veidlapa. Īpašos apstākļos muita var atcelt prasību iesniegt deklarāciju veidlapā vai var ļaut iesniegt vajadzīgos datus citā formā.

Muitas iestādes var neprasīt deklarāciju veidlapā, ja attiecīgo preču muitas vērtību nav iespējams noteikt ar darījuma vērtības metodi. Tādos gadījumos šīs personas vai to pārstāvji muitas iestādēm iesniedz citu informāciju, kādu muitas iestādes pieprasa ar nolūku noteikt muitas vērtību saskaņā ar kādu citu muitas vērtības noteikšanas metodi, kā arī normatīvie akti uzliek personai pienākumu informāciju iesniegt muitas iestāžu noteiktā formā un veidā.

Tiklīdz muitas iestādēm iesniegta muitas vērtības deklarācija, bet neizslēdzot iespēju piemērot sodus, uzskata, ka personas ir uzņēmusies saistības attiecībā uz:

— deklarācijā sniegto datu pareizību un pilnīgumu,
— to dokumentu autentiskumu, ko iesniedz kā apliecinājumu šādiem datiem, un
— jebkādas papildu informācijas vai dokumentu iesniegšanu, kas vajadzīgs preču muitas vērtības noteikšanai.

Izņemot gadījumus, kad tas ir būtiski vajadzīgs ievad muitas nodokļu pareizai uzlikšanai, muitas iestādes ir tiesīgas neprasīt iesniegt muitas vērtības deklarāciju vai kādu tās daļu:

a) ja ievesto preču muitas vērtība nepārsniedz EUR 10 000 vienā sūtījumā ar noteikumu, ka sūtījums nav daļa no dalīta vai vairākkārtīga sūtījuma, ko viens un tas pats sūtītājs sūta vienam un tam pašam saņēmējam; vai

b) ja attiecīgie ievedumi nav komerciāli; vai

c) ja attiecīgo datu iesniegšana nav vajadzīga, lai piemērotu Eiropas Kopienų muitas tarifu, vai ja tarifā paredzētie muitas nodokļi nav uzliekami saskaņā ar īpašiem muitas noteikumiem.

Gadījumos, kad viens un tas pats pārdevējs kādas preces regulāri piegādā vienam un tam pašam pircējam ar vieniem un tiem pašiem tirdzniecības nosacījumiem, muitas iestādes var neprasīt katrai muitas deklarācijai par apliecinājumu iesniegt visus muitas vērtības deklarācijas aizpildīšanai nepieciešamos datus, bet prasa to darīt tikai gadījumā, ja mainās apstākļi vai vismaz reizi trijos gados. Piešķirtos izņēmumus muitas iestādes ir tiesīgas atsaukt, un var prasīt iesniegt aizpildītu muitas vērtības deklarācijas veidlapu, ja tiek konstatēts, ka nav bijis vai vairs netiek pildīts kāds nosacījums, ar kuru saskaņā uz izņēmumiem var pretendēt.

Ja muitas deklarācija tiek iesniegta elektroniski vai ja uz konkrētām precēm attiecinā kādu vispārēju, periodisku vai apkopojošu deklarāciju, tad datus, kas vajadzīgi muitas vērtības noteikšanai, muitas iestādes var ļaut iesniegt citā formā.

Preču deklarētāji muitas iestādēs iesniedz tā rēķina kopiju, uz kura pamata deklarē ievesto preču vērtību. Ja muitas vērtību deklarē rakstiski, tad muitas iestādes minēto kopiju patur. Gadījumos, kad muitas vērtību deklarē rakstiski, ja ievesto preču rēķinu izsniedz personai, kas reģistrēta citā dalībvalstī, nekā tajā, kurā deklarē muitas vērtību, tad deklarētājs muitas iestādēs iesniedz divus rēķina eksemplārus. Vienu eksemplāru patur muitas iestādes, bet otru, uz kura ir attiecīgās iestādes zīmogs un minētajā muitas iestādē iesniegtās deklarācijas sērijas numurs, izsniedz atpakaļ deklarētājam, lai viņš to nosūtītu personai, kurai rēķins sagatavots. Šos noteikumus muitas iestādes var attiecināt arī uz gadījumiem, kad persona, kurai rēķins sagatavots, ir reģistrēta dalībvalstī, kurā deklarē muitas vērtību.

Ja muitas iestādēm radušās pamatotas šaubas par precēm noteiktās muitas vērtības atbilstību cenai, kas par precēm ir samaksāta vai maksājama, tās var lūgt papildu informāciju preču deklarētājam. Ja pēc šāda pieprasījuma nosūtīšanas muitas iestādēm vēl ir šaubas, muitas iestādēm pirms galīgā lēmuma pieņemšanas ir jāpaziņo attiecīgajai personai, pēc tās lūguma arī rakstiski, par šaubu pamatojumu un jāsniedz tai pieņemama iespēja atbildēt. Galīgais lēmums un tā pamatojums ir jāpaziņo rakstiski attiecīgajai personai. *Būtiski uzsvērt, ka šaubu pamatojums ir svarīgs elements pirms papildus darbību uzsākšanas un iespējams, nelabvēlīgāka lēmuma pieņemšanas attiecībā uz konkrēto personu. No administratīvā procesa viedokļa šis ir izņēmums, kurā jau sākotnējā lēmumā ir jānorāda personai uz šaubu iemeslu, kas ir radījis nepieciešamību uzsākt nodokļu audita (revīzijas) procedūru lai noteiktu nodokļu bāzes aprēķina pareizību un, nepieciešamības gadījumā, pārrēķinātu nodokļu maksājumus. Citos gadījumos, uzsākot nodokļu auditu (revīziju) atbilstoši likumam „Par nodokļiem un nodevām” šādas pārbaudes uzsākšana nav jāpamato.*

Šajā situācijā muitas iestādēm nav pienākuma izmantot darījuma metodi muitas vērtības noteikšanai un ir pieļaujams izmantot citas muitas vērtības noteikšanas metodes.

Muitas vispārīgās tiesības pieprasīt dokumentus vai informāciju par apliecinājumu muitas vērtības deklarācijai ir noteiktas Padomes 1992.gada 12.oktobra Regulas (EEK) Nr.2913/92 par

Kopienų Muitas kodeksa izveidi 14.pantā. Komisijas 1993.gada 2.jūlija Regulas (EEK) Nr.2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 178.pantā un turpmākajos pantos ir ietverts īpašs to pienākumu uzskaitījums, kurus uzņemas persona, kas aizpilda muitas vērtības deklarāciju.

Padomes 1992.gada 12.oktobra Regulas (EEK) Nr.2913/92 par Kopienų Muitas kodeksa izveidi 14.pants cita starpā nosaka, ka, lai noteiktu muitas vērtību, muitai jāsniedz visa vajadzīgā informācija un dokumenti. Šajā noteikumā nav precizēts, ar kādiem dokumentiem vai informāciju jāapliecina dažādās deklarētās ziņas. Vienlaikus Komisijas 1993.gada 2.jūlija Regulas (EEK) Nr.2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi ir minēti konkrēti dokumenti, ar ko var noteikt vērtējumu, kas ir deklarēts, piemēram:

- rēķina kopija 181.pantā un 218.panta 1.punkta a) apakšpunktā,
- pārvadājuma dokuments un iepakojumu saraksts vai tamlīdzīgs dokuments 218.panta 2.punktā.

Tomēr ar iepriekšminētajiem dokumentiem var nepietikt, lai pierādītu muitai, ka visas muitas vērtības deklarācijā sniegtās ziņas ir patiesas un precīzas.

Šī iemesla dēļ piemēros (saraksts nav izsmeļošs) ir aplūkojami daži dokumenti, ko var pieprasīt muiņa atkarībā no darījuma apstākļiem un/vai ja pastāv šaubas par dažām vai visām deklarētajām ziņām:

a) rēķins par precēm, ja tāds ir (muitas vērtības deklarācijas veidlapas 4.aile). Saskaņā ar Komisijas 1993.gada 2.jūlija Regulas (EEK) Nr.2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 181.pantu deklarētājs iesniedz muitai tā rēķina kopiju, uz kura pamata deklarē ieviesto preču vērtību. Ir acīmredzami, ka rēķinu var iesniegt tikai tad, ja vērtējamās preces ir pārdotas. Tomēr ir arī gadījumi, kad preces ir pārdotas bez rēķina. Šādos gadījumos ievērojām jāiesniedz dokumenti, ko var uzskatīt par līdzvērtīgiem rēķinam. Rēķinu var izmantot/pieprasīt ne tikai, lai noteiktu Padomes 1992.gada 12.oktobra Regulas (EEK) Nr.2913/92 par Kopienų Muitas kodeksa izveidi 29.pantā minēto cenu, bet arī citus datus, piemēram:

- preču cenu, tās atkārtoti pārdodot Kopienā, lai piemērotu Padomes 1992.gada 12.oktobra Regulas (EEK) Nr.2913/92 par Kopienų Muitas kodeksa izveidi 30.panta 2.punkta c) apakšpunktā noteikto metodi,

- palīdzības izmaksas (veidlapas 14. aile);

b) pirkuma līgumu (veidlapas 5. aile) var izmantot/pieprasīt dažādu, piemēram, turpmāk minēto, līguma aspektu apliecināšanai:

- jebkuru iespējamu ierobežojumu, nosacījumu vai apsvērumu (veidlapas 8. aile),

- jebkuru pircēja un pārdevēja iespējamu vienošanos, kas ietekmē preču muitas vērtību (veidlapas 9. b) un 16. aile),

- veidlapas 20. ailē minētās izmaksas (pēc ievēšanas veiktas darbības),

- valūtu, kurā nosaka cenu,

- līgumus un citus dokumentus attiecībā uz ievesto preču pavairošanas tiesībām (kodeksa 33. panta d) apakšpunkts);

c) līgums par autoratlīdzību (honorāru), lai noteiktu, vai honorāra maksājums (veidlapas 9. a) aile) jāiekļauj muitas vērtībā un, ja tas ir jāiekļauj, tad kādā mērā (veidlapas 15. aile);

d) pārstāvības līgums, lai noteiktu, vai muitas vērtībai jāpieskaita komisijas un starpniecības maksa (veidlapas 13. a) un b) aile) vai nav jāpieskaita pirkšanas komisijas maksa;

e) pārvadāšanas un apdrošināšanas dokumenti, lai cita starpā noteiktu:

- piegādes noteikumus (3. aile),

- piegādes izmaksas līdz ievēšanas vietai (17. aile) un

- transporta izmaksas pēc preču saņemšanas ievēšanas vietai (19. aile);

f) grāmatvedības uzskaitē, galvenokārt ievēdēja vai pircēja uzskaitē, piemēram, lai noskaidrotu, vai faktiski ir veikts finanšu līdzekļu pārskaitījums izvēdējam vai pārdevējam, vai lai iegūtu informāciju par komisijas maksu, peļņu vai vispārējiem izdevumiem, piemērojot vienas vienības vērtības un izskaitētās muitas vērtības metodi;

g) kravas pārvadāšanas likmju plāni, lai zināmos gadījumos noteiktu transporta izmaksas, kā minēts šādos noteikumos:

- Padomes 1992.gada 12.oktobra Regulas (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 32. panta 1. punkta e) apakšpunktā,

- Komisijas 1993.gada 2.jūlija Regulas (EEK) Nr.2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 152. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļā un 164. pantā;

h) citi dokumenti, piemēram:

- attiecībā uz darījumā iesaistīto uzņēmumu īpašumtiesībām, lai noteiktu, vai pārdevējs un pircējs nav saistīti,

- rēķins un pirkuma līgums vai maksājumi par kvotu nodošanu,

- rēķins par maksājumiem, kas veikti par autentiskuma sertifikātiem,

- līgumi par reklāmas, tirgvedības un citu darbību veikšanu pēc ievēšanas,

- finanšu dokumenti, piemēram, lai noteiktu procentu maksas summu,

- līgumi, licencēšanas līgumi vai citi dokumenti par autortiesībām.

Muitas iestādei iesniedzamie dokumenti ir pierādījumi, kuru noformējums var atšķirties. To galvenā funkcija ir atspoguļot preču saimniecisko mūžu, reģistrējot datus par darījumiem, uz kuriem tie attiecas. Attiecīgi muitai jābūt gatavai pieņemt jebkuru dokumentu neatkarīgi no tā noformējuma, ja:

a) netiek apšaubīts dokumenta autentiskums un

b) dokumentā ietvertā informācija ir piemērota, lai apliecinātu deklarētās ziņas vai pieprasīto informāciju.

Tāda dokumenta piemērs, kura noformējums atšķiras, ir dokuments, kurā pircējs norāda preces, ko tas ir saņēmis, un šo preču cenu. Pircējs un pārdevējs līgumā iepriekš vienojas, ka šādi dokumenti šim nolūkam ir pieņemami. Šajā dokumentā ietver tādu pašu informāciju, kādu parasti ietver rēķinā. Tas, ka šo dokumentu izdod pircējs, nevis pārdevējs, nenozīmē, ka dokuments būtu jānoraida, pamatojoties uz Komisijas 1993.gada 2.jūlija Regulas (EEK) Nr.2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 181.pantu. Muita var pieņemt šo dokumentu ievesto preču muitas vērtības noteikšanai katrā gadījumā atsevišķi un ņemot vērā:

a) tur ietvertās informācijas pārbaudīšanas iespējas,

b) pircēja uzticamību un

c) pirkuma līgumā pieejamos datus.

Dokumenta noformējums var atšķirties arī atkarībā no tā līdzekļa, ko izmanto tā nosūtīšanai, piemēram, kopijas, kas nosūtītas pa telefaksu vai izmantojot elektronisko datu apmaiņu. Arī šādos gadījumos muiža var pieņemt jebkurus šādus dokumentus vai cita veida pierādījumus saskaņā ar minētajiem nosacījumiem.

Principā muižošanas nolūkā rēķins:

a) var būt neparakstīts un var nebūt oriģināleksemplārs,

b) var tikt apzīmēts kā „tikai muitas lietošanai” vai „rēķina paraugs” vai tamlīdzīgi. Šos dokumentus dažos gadījumos var pieņemt par precēm (piemēram, dāvanām, paraugiem), kas netiek pārdotas. Tomēr par precēm, kas ir pārdotas, šādus rēķinus uzskata par pagaidu rēķiniem, un tie pēc tam ir jāaizstāj ar galīgu rēķinu,

c) ir jāpārtulko, ja muiža to pieprasa.

Padomes 1992.gada 12.oktobra Regula (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 14. pantā ir paredzēts, ka „... ikvienai personai vai uzņēmumam, kas tieši vai netieši iesaistīts ievešanas darbībā... jāsniedz muitas iestādēm visa nepieciešamā informācija un dokumenti un jāsniedz nepieciešamā palīdzība to noteiktajā termiņā...”. Papildus Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr.2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 178. līdz 181. panta a) apakšpunkta noteikumiem deklarētājs ir „jebkura persona, kas spēj uzrādīt vai likt uzrādīt muitas iestādēm... visus dokumentus, kuru uzrādīšana noteikta...”. Personai, kura deklarē muitas vērtību, ir īpaši pienākumi:

- tās dzīvesvietai jāatrodas Kopienā,
- tās rīcībā jābūt attiecīgajiem faktiem.

Saistībā ar attiecīgo faktu atrašanos deklarētāja rīcībā deklarētājs ir atbildīgs par:

- a) informācijas sniegšanu vai gādāšanu, lai tā tiktu sniegta, piemērojot vērtēšanas papildu metodes;
- b) jebkādas papildu informācijas vai dokumentu sniegšanu un
- c) vienas rēķina kopijas vai divu kopiju iesniegšanu.

Iepriekšminētais neliedz muitai pieprasīt dokumentu no personas, kura nav deklarētājs, piemēram, ja tiek pieprasīts atvilkums vai pirkuma komisija un muita uzskata, ka to summas noteikšanai vajadzīgs ražotāja izdots rēķins par ievestajām precēm. Šajā gadījumā muita var pieprasīt sniegt vajadzīgo dokumentāciju personām, kas nav deklarētājs (piemēram, ražotājam vai iepirkumu aģentam).

Vienlaikus, tiklīdz ir iesniegta muitas vērtības deklarācija, uzskata, ka deklarētājs ir uzņēmies saistības, jo īpaši attiecībā uz uzrādīto dokumentu autentiskumu

Jāpiezīmē, ka deklarētāja pienākums pamatot precēm piemēroto muitas vērtību nav absolūts un muitas iestādēm ir jāievēro noteikta elastība piemērojot normatīvo aktu prasības. Praksē tas visbiežāk ir sastopams dažādās loģistikas ķēdēs. Piemēram:

- *uzņēmums A atrodas Zviedrijā un iepērk vietējā tirgū un eksportē preci no Eiropas Savienības. Ar eksporta deklarāciju prece tiek nogādāta Latvijā un Latvijā precei tiek pieteikta tranzīta procedūra (TIR) uz Krieviju. Latvijā precei nebūs pievienots rēķins par preču iegādi, bet tas ir pieejams Zviedrijas muitai, kur tika noformēta eksporta deklarācija. Šādā gadījumā Latvijas muitai ir tiesības un pienākums šaubu gadījumā vērsties pie Zviedrijas muitas ar lūgumu sniegt šo informāciju, nevis uzlikt par pienākumu personai, kas iesniedz muitas deklarāciju par TIR tranzīta procedūras piemērošanu pierādīt preču muitas vērtību. Lai preci izlaistu brīvam apgrozījumam Krievijas teritorijā, tiek izrakstīts cits rēķins, kurā tiek norādīta jau jaunā cena, t.i. cena, par kuru preču eksportētājs no Zviedrijas preces ir pārdevis Krievijas uzņēmumam;*

- *uzņēmums A iaved no Kazahstānas un laiž brīvā apgrozījumā Latvijā graudus. Uzņēmums A un uzņēmums B noslēdz līgumu, atbilstoši kuram uzņēmums B veic kravu pārvadāšanu no Kazahstānas līdz uzņēmuma A norādītajai vietai. Par kravu pārvadāšanu tiek maksāts fiksēts maksājums katru mēnesi. Ceturkšņa beigās tiek veikta maksājumu saskaņošana atbilstoši faktiskajai situācijai un izdarīts atbilstošs pārrēķins. Šādā situācijā būtiski uzsvērt, ka muitas iestādei ir jāpieņem iespējamās vēlākās muitas vērtības svārstības atbilstoši faktiski piegādātajam kravu apjomam un nevienai no iesaistītajām pusēm var uzreiz nebūt pieejama pilnīgi visa nepieciešamā informācija precīzas muitas vērtības noteikšanai.*

Eiropas Savienības normatīvie akti paredz, ka muitas iestādēm ir jāglabā deklarētāja iesniegtie dokumenti saskaņā ar spēkā esošajiem noteikumiem. Ja rēķinu izsniedz personai, kas ir reģistrēta trešā valstī, deklarētājam jāiesniedz muitai divas rēķina kopijas, un viena no tām jāizsniedz atpakaļ deklarētājam.

Šajā gadījumā ir redzama pretruna starp nesen pieņemtajiem Ministru kabineta 2009.gada 17.jūnija noteikumu Nr.581 „Kārtība, kādā, muijot preces, elektroniski iesniedz muitas deklarācijas” 6.punktu, kur ir paredzēts pienākums tieši tai personai, kura iesniedz muitas deklarāciju elektroniskā veidā nodrošināt pievienoto dokumentu saglabāšanu. Tas nozīmē, ka bez muitas deklarācijas (VAD) transporta pavadzīmes un rēķina ir jāzaglabā arī citi dokumenti, kas ir bijuši saistīti ar muitas vērtības noteikšanu un ar nacionālo noteikumu palīdzību šis slogs ir uzlikts komersantam, ne vairs muitas iestādēm. No iepriekš minētā loģiski izriet arī nākošais secinājums – vismaz 5 gadus ir jāzaglabā arī cita saistītā dokumentācija, ja nav bijusi piemērota darījuma vērtības metode muitas vērtības noteikšanā. Lai arī pastāv pretruna starp nacionālo regulējumu un tieši piemērojamiem Eiropas Savienības normatīvajiem aktiem, pretrunas esamība pati par sevi nedod tiesības personai šo pienākumu jebkādā veidā apiet.